

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2012 r.,

skargi ubezpieczonego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 29 października 2009 r. oddalił apelację W. P. od wyroku Sądu Rejonowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2009 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy przypadający po 49 dniach przerwy. Sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, że ten okres niezdolności do pracy był spowodowany tą samą chorobą.

Skargę o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem ubezpieczony oparł na podstawie naruszenia przez błędną wykładnię art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia

społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512) i – w związku z błędną wykładnią art. 55 ust. 2 pkt 1 i art. 57 ust. 1 tej ustawy – niezastosowanie jej art. 8. Wnosząc o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroków sądów obydwu instancji, skarżący wskazał, że ich wzruszenie w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.), a także brak przesłanek do wznowienia postępowania. Podniósł, że przez jego wydanie została mu wyrządzona szkoda w kwocie 1.690 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 424¹ k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, w związku z czym odniesienie się przez skarżącego do obydwu wyroków, Sądów pierwszej i drugiej instancji narusza ten przepis.

Skarżący nie uwzględnił także, że w utrwalonym stanowisku judykatury skarga, którą się posłużył w celu zakwestionowania orzeczenia o odmowie przyznania zasiłku chorobowego, wprowadzona do Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz uregulowaniami zawartymi w art. 417 – 417² i 421 k.c., jako instrument badania legalności działalności jurysdykcyjnej sądów powszechnych, może opierać się na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowało niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁴ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c.), ma jednak charakter wyjątkowy i nie może być traktowana jako normalny środek prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku. Usytuowana jest wśród nadzwyczajnych środków zaskarżenia i może odnieść zamierzony skutek tylko wówczas, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany, oczywisty, elementarny. Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć - w ocenie Sądu Najwyższego - charakter ekstraordynaryjny. Tylko bowiem w takim przypadku

orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (por. wyroki Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2005 r., II BP 1/05, OSNP z 2006 r. nr 23-24, poz. 351 oraz z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC z 2007 r. nr 2, poz. 35). Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa (art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417 § 1 k.c. i art. 417¹ § 2 k.c.) musi polegać na oczywistej i rażącej obrazie prawa. Stan prawny wynikający z wykładni art. 77 ust. 1 Konstytucji nie może być bowiem rozumiany jako stworzenie podstawy prawnej do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w odniesieniu do każdego wadliwego orzeczenia sądowego. (por. wyrok TK z 4 grudnia 2001 r., SK 18/00 - OTK z 2001 r. nr 8, poz. 256).

Zaskarżony wyrok nie jest niezgodny ze wskazanymi w skardze przepisami, uwzględniając, że ich wykładnia i zastosowanie była zgodna ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, OSNP 2010 nr 9-10, poz. 124), jasno stwierdzającym, że użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia „ta sama choroba”, nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który – choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne – wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

W związku z tym Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ § 1 k.p.c.).